

## Kosovští „bojovníci za svobodu“ jsou financováni organizovaným zločinem

*Michel Chossudovsky*

*Michel Chossudovsky je profesorem ekonomie na univerzitě v kanadské Ottawě. Je autorem knihy "Globalization of Poverty, Impacts of IMF and World Bank Reforms" („Globalizace chudoby – důsledky činnosti MFF a reforem světového bankovníctví“), vydané nakladatelstvím Penang and Zed Books v roce 1997 v Londýně.*

Nelítostné bombardování Bělehradu a Prištiny silami NATO, které globální média přijímají jako humanitární mírovou misi, je daleko víc než porušení mezinárodního práva. Zatímco Slobodan Milošević je demonizován a zobrazován jako bezcitný diktátor, Kosovská osvobozenecká armáda (UCK) je podporována coby důstojné národní hnutí bojující za práva etnických Albánců. Pravda je taková, že UCK je udržována organizovaným zločinem za tiché podpory Spojených států a jejich spojenců.

Veřejné mínění bylo pečlivě zmanipulováno způsobem, zavedeným v době bosenské války. Miliardy dolarů na balkánském trhu s narkotiky hrály ve skutečnosti klíčovou roli ve „financování konfliktu“ v Kosovu v souladu se západními ekonomickými, strategickými a vojenskými zájmy. Z bohaté dokumentace v záznamech evropských policejních sborů, zpracované v mnoha studiích, byly vazby mezi Kosovskou osvobozeneckou armádou (UCK) a kriminálními syndikáty v Albánii, Turecku a ve státech Evropské unie západním vládám a zpravodajským agenturám známy už od poloviny devadesátých let. „Financování partyzánské války v Kosovu přináší zásadní otázky a nepříjemně zpochybňuje prohlášení o 'etické' zahraniční politice. Měl by Západ podporovat partyzánskou armádu, která se zdá být z části financována organizovaným zločinem?“<sup>(1)</sup>

Zatímco si vůdce UCK potřásali rukama s ministryní zahraničí Spojených států v Rambouillet, Europol (evropská policejní organizace se sídlem v Haagu) „připravoval zprávu pro ministry vnitra a spravedlnosti zemí Evropy ohledně spojení mezi UCK a albánskými drogovými gangy.“<sup>(2)</sup> Mezitím globální média umně zpodobnila odbojnou armádu jako široce pojatého zástupce zájmů etnických Albánců v Kosovu.

Když byl vůdce UCK, Hashim Thaci (devětadvacetiletý „bojovník za svobodu“), jmenován hlavním vyjednávačem v Rambouillet, stala se UCK fakticky řídicí silou mírového procesu ve jménu etnických Albánců, a to i přes své spojení s obchodem s drogami. Západ potřeboval loutky z UCK k formálnímu posvěcení dohody, která měla Kosovo přetvořit v okupované území pod jeho správou.

Je paradoxní, že Robert Gellbard, zvláštní americký vyslanec v Bosně, označil UCK v loňském roce za „teroristy“. Christopher Hill, hlavní americký vyjednávač a architekt dohody z Rambouillet, také „tvrdě kritizoval UCK pro její údajný podíl na obchodech s drogami.“<sup>(3)</sup> Navíc necelé dva měsíce před jednáním v Rambouillet ministerstvo zahraničí Spojených států uznalo (na základě zpráv mise amerických pozorovatelů) podíl UCK na znásilňování a vyhánění etnických Albánců: „...představitelé UCK vyhrožovali vesničanům zabitím a spálením jejich domovů, jestliže se nepřipojí k UCK [proces, který pokračuje i v době náletů NATO]... Obtěžování ze strany UCK dostoupilo stupně, který obyvatele šesti vesnic v prostoru Stimlje dohnal na pokraj útěku.“<sup>(4)</sup>

Západ podporuje „hnutí za svobodu“, spojené s obchodem s drogami, přičemž se zdá, že úmyslně obchází občanskou Kosovskou demokratickou ligu a jejího vůdce Ibrahima Rugovu, který vyzval k ukončení náletů a vyjádřil svou vůli jednat o mírovém řešení s jugoslávskými představiteli.(5) Stojí za připomenutí, že několik dní před jeho tiskovou konferencí, pořádanou 31. března, UCK oznámila, že Rugova (stejně jako tři další vůdci včetně Fehmiho Aganiho) byl zabit Srby.

### **Skryté financování „bojovníků za svobodu“**

Vzpomínáte si na Olivera Northe a na aféru Contras? Situace v Kosovu se podobá tajným operacím CIA ve střední Americe, v Haiti a v Afganistánu, v nichž byli „bojovníci za svobodu“ financováni praním špinavých peněz. Od vypuknutí studené války si západní zpravodajské služby vypěstovaly složité vztahy s nelegálním trhem s drogami. Případ za případem peníze z obchodu s drogami financují po proprání v mezinárodním bankovním systému utajené operace.

Podle Alfreda McCoye byl mechanismus utajeného financování vytvořen ve válce v Indočíně. V šedesátých letech byla Meova armáda v Laosu financována obchodem s narkotiky, což byla součást vojenské strategie Washingtonu, namířené proti spojeným silám, které představoval Pateto Lao a neutrální vláda prince Suvany Poumy.(6)

Mechanismus drogové politiky zavedený v Indočíně byl od té doby používán ve střední Americe a v karibské oblasti. „Rostoucí křivka dovozu kokainu do Spojených států,“ napsal novinář John Dinges, „sledovala téměř přesně příliv amerických zbraní a vojenských poradců do střední Ameriky.“(7)

Armády v Guatemale a na Haiti, které CIA tajně podporovala, se prokazatelně podílely na dovozu narkotik na Floridu. A skandály Iran-Contra a Bank of Commerce and Credit International (BCCI) přinesly přesvědčivé důkazy o financování tajných operací skrze praní špinavých peněz. „Špinavé peníze“ byly recyklovány v bankovním systému – často pomocí anonymní společnosti – a staly se „tajnými penězi“, které bylo možné použít k financování nejrůznějších odbojných skupin a partyzánských hnutí včetně nikaragujských Contras a afgánských Mudžahedínů. Podle reportáže časopisu Time z roku 1991: „Protože Spojené státy chtěly vybavit mudžahedínské vzbouřence v Afganistánu útočnými raketami a další vojenskou technikou, potřebovali plnou podporu Pakistánu. Do poloviny osmdesátých let se mise CIA v Islamabadu stala jednou z největších amerických zpravodajských základen ve světě. 'Jestliže je BCCI pro USA takovou ostudou, že se přímé vyšetřování vůbec neprovádí, má to mnoho co dělat s tím, že se USA od jisté doby tváří, že obchod s heroinem v Pakistánu nevidí,' řekl americký zpravodajský důstojník.“(8)

### **Spojené státy a Německo si podávají ruce**

Od počátku devadesátých let si Bonn a Washington podávali ruce při vytváření oblastí zájmu na Balkáně. Jejich zpravodajské agentury při tom také spolupracovaly. Podle zpravodajského analytika Johna Witleyho byla tajná podpora armádě kosovských rebelů společným podnikem CIA a Bundes Nachrichten Dienst (BND) (která dříve hrála klíčovou roli při instalaci pravicové nacionalistické vlády pod vedením Franjo Tudjmana v Chorvatsku).(9) Úkolu vytvořit a financovat UCK se nejdříve chopilo Německo: „Používali německé uniformy, východoněmecké zbraně a byli zčásti financováni penězi z obchodu s drogami.“(10) Podle Whitleyho se CIA posléze stala nástrojem výcviku a vybavení UCK v Albánii.(11)

Tajné aktivity německé BND se shodovaly se záměry Bonnu rozšířit svůj „Lebensraum“ na Balkán. Před vypuknutím obrčanské války v Bosně podporovalo Německo a jeho ministr zahraničí aktivně proces osamostatnění; „vynucovalo si kurz mezinárodní diplomacie“ a tlačilo své západní spojence k uznání Slovinska a Chorvatska. Podle organizace Geopolitical Drug Watch Německo i Spojené státy podporovaly (ač neoficiálně) vytvoření „Velké Albánie“, obsahující Albánii, Kosovo a části Makedonie.(12) Podle Seana Gervasiho se Německo snažilo mezi svými spojenci získat volnou ruku pro „dosažení ekonomické nadvlády v prostoru celé 'Mitteleuropy'.“(13)

### **Podpora islámského fundamentalismu Kosovské osvobozené armády**

„Skrytá agenda“ Bonnu a Washingtonu spočívala v aktivizaci národně-osvobozených hnutí v Bosně a v Kosovu s konečným cílem destabilizace Jugoslávie. Tento cíl byl realizován i záměrným přehlížením přílivu žoldněřů a finančních prostředků z islámských fundamentalistických organizací.(14)

Žoldněři placení Saudskou Arábií a Kuvajtem bojovali v Bosně.(15) A bosenská situace se opakuje v Kosovu: Mudžahedínští žoldněři z různých islámských zemí podle některých zpráv bojují v Kosovu s UCK. Němečtí, turečtí a afgánští instruktoři trénují UCK v taktice partyzánské války a diverze.(16)

Podle zprávy Deutsche Press Agentur procházela finanční podpora pro UCK s z islámských zemí přes bývalého šefa albánské Národní informační služby (NIS) Bashkima Gazidedeho.(17) „Gazidede, údajně pravověrný muslim, který uprchl z Albánie v březnu loňského roku (1997), je dnes (1998) vyšetřován pro své kontakty z islámskými teroristickými organizacemi.“(18)

Prísunovou cestou pro vyzbrojování „bojovníků za svobodu“ z UCK jsou divoké hornaté hraniční oblasti Albánie s Kosovem a Makedonií. Albánie je rovněž klíčovým tranzitním bodem balkánské cesty obchodu s drogami, která zásobuje západní Evropu heroinem. 75% heroinu přicházejícího do Evropy je z Turecka. A velká část dodávek drog pocházejících z Turecka je dopravována přes Balkán. Podle americké Drug Enforcement Administration (DEA) „je odhadováno, že Turecko každý měsíc opustí 4 až 6 tun heroinu a směřuje (přes Balkán) do západní Evropy.“(19) Nedávná zpravodajská zpráva německé Federální kriminální agentury naznačuje, že „etničtí Albánci jsou dnes při distribuci heroinu do cílových západních zemí vůdčí skupinou.“(20)

### **Praní špinavých peněz**

Zločinné syndikáty potřebují ke svému dalšímu vzkvétání přátele na vysokých místech. Pašerácké kruhy, údajně napojené na turecký stát, mají řídit dopravu heroinu přes Balkán a „úzce spolupracovat s dalšími skupinami, s nimiž mají politické nebo náboženské vazby“, včetně zločineckých skupin v Albánii a v Kosovu.(21) Vzniká nové globální finanční prostředí, ve kterém si skryté a mocné politické lobby spojené s organizovaným zločinem pěstují vztahy s vůdčími politickými osobnostmi a s úředníky vojenských a zpravodajských struktur.

Obchod s narkotiky využívá pro propírání obrovského množství špinavých peněz banky s dobrou pověstí. Přes svou vlastní výhodnou neúčast na pašeráckých akcích jako takových sbírají mocné bankovní kruhy diskrétně – zčásti v Turecku, ale především v západní Evropě – tučné provize z propírání špinavých peněz, jejichž hodnota se počítá na mnoho miliard dolarů.

Tyto kruhy mají eminentní zájem i na zajištění nerušených dodávek drog na západoevropské trhy.

## **Albánská spojka**

Pašování zbraní z Albánie do Kosova a Makedonie začalo na počátku roku 1992, když se k moci dostala Demokratická strana v čele s prezidentem Sali Berišou. O slovo se přihlásila rozpínavá šedá ekonomika a pašeráctví. Magický trojúhelník obchodu s topnými oleji, zbraněmi a narkotiky byl vytvořen především embargem, které na Srbsko a Černou Horu uvalila mezinárodní komunita, a blokadou Makedonie ze strany Řecka.

Průmysl i zemědělství se v Kosovu zhroutily po té, co MMF v roce 1990 uvalil na Bělehrad svou smrtelnou „ekonomickou medicínu“. Embargo bylo uvaleno na Jugoslávii. Etniční Albánci a Srbové se v důsledku toho ocitli ve stavu nezměrné chudoby. Hospodářský kolaps pak vytvořil prostředí, které podporovalo vzestup nezákonného obchodu. V Kosovu se (podle západních zdrojů) míra nezaměstnanosti vyšplhala k závratným 70 procentům.

Chudoba a hospodářský kolaps exacerbovaly doutnající etnické napětí. Tisíce nezaměstnaných mladíků, „adolescentů kolem dvacítky“, rekrutovaných ze zbídačeného obyvatelstva, byly povolány do řad UCK.(22)

V sousední Albánii zatím tržní reformy prováděné od roku 1992 vytvořily podmínky vhodné pro prorůstání statních institucí se zločinem. Peníze z obchodu s drogami byly propírány rovněž ve známých albánských pyramidových hrách, které jak houby po dešti vyrůstaly pod vládou bývalého prezidenta Sali Beriše (1992 – 1997).(23) Tyto obskurní investiční fondy byly nedílnou součástí ekonomických reforem vnucovaných Albánii jejími západními věřiteli.

Narkobaroni v Kosovu, Albánii a v Makedonii (spojení s italskou mafií) se staly novými ekonomickými elitami, často spojenými s obchodními zájmy Západu. Finační efekt z obchodu s drogami byl pak využíván pro financování dalších nezákonných aktivit (a naopak) včetně rozsáhlého obchodu s prostitutí mezi Albánií a Itálií. Albánské zločinecké skupiny, operující v Miláně, „nabýly v obchodu s prostitutí takové moci, že překonaly i Kalábrije co do síly a vlivu.“(24)

Uplatňování „silné ekonomické medicíny“ pod vedením institucí Bretton Woods, sídlících ve Washingtonu, přispělo ke zhroucení bankovního systému Albánie a urychlilo kolaps celé albánské ekonomiky. Z výsledného chaosu pak při pečlivém budování svých pozic těšily americké a evropské nadnárodní organizace. Několik západních společností, zabývajících se obchodem s pohonnými hmotami a topnými oleji, mezi nimiž nechyběly Occidental, Shell a British Petroleum, upřelo svůj zrak na hojné a neprozkoumané zásoby ropy v Albánii. Západním společnostem neunikly ani rozsáhlé albánské zdroje chromu, mědi, zlata, niklu a platiny... Adenaurova nadace na pozadí své činnosti lobovala pro zájmy německých těžařů.(25)

Berišův ministr obrany Safet Zoulali (obviňovaný z podílu na nelegálním obchodu s narkotiky a s topnými oleji) byl tvůrcem dohody s německou společností Pressaug (na základě které jí bylo předáno řízení albánských chromových dolů) na úkor konkurenční nabídky konsorcia Macalloy Inc. spojeného s Rio Tinto Zimbabwe (RTZ) pod americkým vedením.(26)

Velké množství narkodolarů bylo použito k financování privatizačních programů, které vedly k převedení státních aktiv do rukou mafie. V Albánii byla v důsledku privatizačního programu téměř přes noc vytvořena nová třída vlastníků, pevně oddaných myšlence „volného trhu“. V severní Albánii se překrývala s rodinnými klany Gvegů, spojenými s Demokratickou stranou.

Pod vedením Demokratické strany a v době, kdy úřad prezidenta zastával Sali Beriša (1992-97), vytvořily klany Gvegů na severu Albánie s podporou západních bankovních kruhů největší z pyramidových investičních fondů, VEFA Holdings. V roce 1997 byla VEFA v Itálii vyšetřována pro své spojení s mafií, která ji údajně využívala k praní velkého množství špinavých peněz.(27)

Podle jedné tiskové zprávy (založené na zpravodajských zdrojích) se vysoce postavení pracovníci státní správy, včetně členů vlády a příslušníků tajné státní policie SHIK, v době Berišova prezidenství účastnili obchodu s drogami a nelegálního dovozu zbraní do Kosova:

„(...) Obvinění jsou velice vážná. Drogy, zbraně, pašované cigarety, to všechno prochází rukama společnosti Shqiponja, veřejně provozované vládnoucí Demokratickou stranou... V průběhu roku 1996 (byl obviněn) ministr obrany Safet Zoulali z využívání svého úřadu k podpoře nelegálního obchodu se zbraněmi, s ropou a s pašovanými cigaretami. (...) Narkobaroni z Kosova... operují v Albánii zcela beztrestně a organizace transportu většiny heroinu a dalších drog, směřujících z Makedonie a Řecka přes Albánii do Itálie, je přisuzována státní tajné policii SHIK... Zpravodajci jsou přesvědčeni, že hierarchie řízení nelegálního obchodu vede až na nejvyšší místa a ve svých zprávách bez zábran jmenují konkrétní ministry.“(28)

Obchod s narkotiky a zbraněmi zvesela kvetl přesto, že od roku 1993 se na albánsko-makedonské hranici nacházel početný kontingent amerických jednotek, který byl vybaven plným mandátem k dohlížení na dodržování embarga. Západ dělal, že nic nevidí. Zisky z prodeje ropy a drog byly využity k pořízení zbraní (často formou naturální směny): „Dodávky ropy do Makedonie (obcházející řecké embargo [1993-94]) mohou být využívány ke skrytí obchodu s heroinem, stejně jako dodávek kalašnikovů albánským 'bratrům' v Kosovu.“ (29)

Severní kmenové klany si rovněž vytvořily vazby na italské zločinecké syndikáty.(30) Ty pak na oplátku sehrály klíčovou úlohu při pašování zbraní přes Jadran do albánských přístavů Dures a Valona. Na počátku, v roce 1992, představovala výzbroj dodávaná do Kosova především malé zbraně, např. samopaly AK-47 Kalašnikov, kulomety RPK a PPK, těžké kulomety ráže 12.7, atd.

Probíhající obchod s narkotiky pak umožnil UCK rychle vytvořit sílu asi 30 000 vyzbrojených mužů. V nedávné době UCK získala pokročilejší zbraňové systémy včetně protiletadlových a protitankových raket. Podle Bělehradu část peněz na nákupy přišla přímo od CIA „prostřednictvím tzv. 'Vlády Kosova' se sídlem v Ženevě. Její kancelář ve Washingtonu zaměstnává reklamní firmu Rudder Finn – notorický zdroj pomluv vlády v Bělehradě.“(31)

UCK rovněž získala techniku pro elektronické sledování, která jí umožňuje přijímat ze satelitů NATO informace o pohybu jugoslávské armády. Výcvikový tábor UCK v Albánii je údajně „zaměřen na výcvik v obsluze těžkých zbraní: granátů nesených raketami, děl střední ráže, na použití tanků a transpotérů, na komunikaci, velení a řízení.“(32) (Podle jugoslávských vládních zdrojů.)

Rozsáhlé dodávky zbraní armádě kosovských rebelů jsou zcela v souladu s geopolitickými cíli Západu. Není překvapující, že kolem obchodu se zbraněmi – drogami v Kosovu existuje v mezinárodních médiích „ohlušující mlčení“. Slovy zprávy organizace Geopolitical Drug Watch z roku 1994: „doprava (drog a zbraní) je posuzována podle svých geostrategických důsledků... V Kosovu doprava drog a zbraní sytí geopolitické naděje i obavy...“(33)

Základy osudu dnešního Kosova byly vědomě položeny již před podepsáním Daytonské dohody v roce 1995. NATO uzavřelo nezdravý „sňatek z rozumu“ s mafií. Na svá místa se dostali „bojovníci za svobodu“ a obchod s narkotiky umožnil Washingtonu a Bonnu „financovat válku v Kosovu“ s konečným cílem destabilizovat bělehradskou vládu a znovu zkolonizovat Balkán. Výsledkem je zničení celé země. Západní státy, které se účastnily operace NATO tak nesou velké břímě odpovědnosti za smrt civilistů, za zbídačení etnického albánského i srbského obyvatelstva a za utrpení těch, kteří byli v důsledku bombardování brutálně vyhnáni z měst a vesnic v Kosovu.

## Poznámky

1. Roger Boyes a Eske Wright: „Drugs Money Linked to the Kosovo Rebels“, The Times, Londýn 24. března 1999.
2. Tamtéž.
3. Philip Smucker a Tim Butcher: „Shifting stance over KLA has betrayed Albanians“, Daily Telegraph, Londýn 6 dubna 1999
4. KDOM Daily Report, vydaná Úřadem pro záležitosti Evropy a Kanady (Bureau of European and Canadian Affairs), ministerstvo zahraničí Spojených států, Washington, DC, USA, 21. prosince 1998. Zpracováno EUR/SCE (202-647-4850) z denních zpráv zástupce Spojených států v Kosovské misi diplomatických pozorovatelů (Kosovo Diplomatic Observer Mission), 21. prosince 1998.
5. „Rugova, sous protection serbe appelle a l'arret des raides“, Le Devoir, Montreal, 1. dubna 1999.
6. Viz Alfred W. McCoy: „The Politics of Heroin in Southeast Asia“, Harper and Row, New York 1972.
7. Viz John Dinges: „Our Man in Panama – The Shrewd Rise and Brutal Fall of Manuel Noriega“, Times Books, New York 1991.
8. „The Dirtiest Bank of All“, Time s. 22, 29. července 1991.
9. Truth in Media, Phoenix, 2. dubna 1999. Viz rovněž Michel Collon: „Poker Menteur“, EPO, Brusel 1997.
10. Citováno v Truth in Media, Phoenix, 2. dubna 1999.
11. Tamtéž.
12. Geopolitical Drug Watch č. 32 s. 4, červen 1994.
13. Sean Gervasi, „Germany, US and the Yougoslav Crisis“, Covert Action Quarterly, č. 43, zima 1992-93.
14. Viz Daily Telegraph, 29. prosince 1993.
15. Další podrobnosti viz Michel Collon: „Poker Menteur“ s. 288, EPO, Brusel 1997.
16. Truth in Media, „Kosovo in Crisis“, Phoenix, 2. dubna 1999.
17. Deutsche Presse-Agentur, 13. března 1998.
18. Tamtéž.
19. Daily News, Ankara, 5. března 1997.
20. Citováno v Boyes and Wright, c.d.

21. ANA, Atény 28. ledna 1997, viz také Turkish Daily News, 29. ledna 1997.
22. Brian Murphy, "KLA Volunteers Lack Experience", The Associated Press, 5. dubna 1999.
23. Viz Geopolitical Drug Watch č. 35 s. 3, 1994, viz také Barry James: "In Balcans, Arms for Drugs", The International Herald Tribune Paris, 6. června 1994.
24. The Guardian, 25. března 1997
25. Další podrobnosti viz Michel Chossudovsky: "La crisi albanese", Edizioni Gruppo Abele, Turín 1998.
26. Tamtéž.
27. Andrew Gumbel: "The Gangster Regime We Fund", The independent, 14. února 1997, s. 15.
28. Tamtéž.
29. Geopolitical Drug Watch č. 35 s. 3, 1994.
30. Geopolitical Drug Watch č. 66 s. 4, 1994.
31. Citováno ve Worker's World, 7. května 1998.
32. Viz jugoslávská vláda na <http://www.gov.yu/terrorism/terroristcamps.html>
33. Geopolitical Drug Watch č. 32 s. 4, červen 1994.

Michel Chossudovsky

Department of Economics  
University of Ottawa  
Ottawa, K1N6N5  
Canada

*(<http://jsempro.nazory.cz/srbsko/CHOSSUDO.htm>)*